

Η Ρ Ο Μ Ε Ι Ι Κ Η

Γ Α Ο Σ Α.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΙΝΟΥΤΕΣ.

Ένας ορεγόνταν να μανθ το βολι, κι έκαζε τον καλύτερον τέχνη για να δειχθ με στέλα, κι αν τα τους κινώας της τέχνης. Ο λαδής πρκαίτες το κίζε σ' ολγουν κέρο, κι μ' ούκολο τρόπο να λαδαι πολύ ταχ η κάμποσα μέλη. Ο Μανθής οπτοσο εν βλαστήει στο ηρώτα λαδής, κι επάποισι- ταν σήνα τη δασκαλάτη, πως αλγία το λαδής ηταν τέχνη, κι γιοιατο ποδηιθία, μινε αώτων εν τη εγγήηλας το αήη μετ' κήη τη γήκία, ότι τα προζέταγαν η εζώας ενος ηρώτα, ότι κάζε βραση ελάαγε κι-η κήη τραγία τοπο νοτήμα, κι μελοήκα, ότι τον ηρώτα σε απέλπηση, πως δε έλα έφτανε να λαδση ποτά κι αώας σάντ κήη. Κι επάκαλασε μια βράα το δασκαλάτη να μην κάζη για ν' ακού το ηρώτα, κι ν' ακούση, αν ηταν σοπα, η τα εφόνταν αώτων ενή το πρκα. Ο δασκαλος εστρέε να τη κήη το λατή, κι σοο να κώη η ορα για ν' αρχήηη ο ηρώτας το σνηβήμεν λαδής, εν κπαίσε να μεταβήηη τη λαβήη εν οδς της κώας της τέχνης, κίολα τα έκα τη κέε κίνοια. τα ηπε ακοια, κι τα αποδξε με σοπα, ενά- τα, κι αναπολόγητα επηλήηατα, πως τα κήη τα- ζώα, σάν αήηα, κι ακαυήηα, εν ηταν ποτ' ωλογο να φαυήηηαν, ή να προζέταγ την πρκα- κήη ηρώη στο τέχνηκ αήη ενος μανθ πρκαίτες. κήη ημφορήαν να κήηηαν τα παη της ψήχης, α- φορής ότι εν ηαν αρώας έωας, κι θέτες για να τα ητορήσεν με τις λοήηηες εζώας κέ βράες στη

ΣΤΗΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΝ ΚΟΡΦΟΝ

1874

της. Ο μαθητής έφτιαξε το γυμνάσιο, πως ημπορούσε να δώσει, έρχος να κινήσει γράμμο κήνο, οπς ελλαγι-
(1) Γήρονας τς αποκρήθηκε, πως το εμάθε προτα αε-
οιτας το, καιπε το ελαδις στο βολητω. Τον εμπρο-
τις πολα για την αναλογια τον μερον τα βολια, για
τες κρες της μεσικης, για τις φους, κε αλα παρομια,
στε οπμα ο Γήρονας αποκρήθηκε ορθοτατα, μονε οχι με
την πολ μαθια τα Δασκαλε τα, καθος επαντήχενε ο
Μαθητης, τα επροβαλαν στο ηστρο να λαληση κε μαζι
τες ενι μεδως καπειν παλις λαλητη πολη προσομενε. Ο
Γήρονας τς ακολήθησε στο λαλημα, κε σαν το αποπηρε,
το ελαδις κε απω τα μονε σε καπες θεας τα εκοε
τιτιο εαφορτικε ενήρημα, κε τιτια γλκήα, οπς αρσε
κε τον εστρον φηλον οχι περισσοτερο. Ξεχρήστα ο Δα-
σκαλος αγγάδα κε προληπτικος, κε βαρής, έν ενήρησε
σαν εσθαιτικός να μη πειση το Γήρονι για το λαλημα
τα. Αποτ κρηνη την φμα ο Μαθητης έν αργήσε ν' απγ-
κση, πως η γλκήα της μεσικης έν κρησε μετε
απο κειονες, μητε απο τεχνη, μονε πως η γλκή κε
εμονικη μεσηκη γίνεται κειονες κε τεχνη της ητας.
Οθεν για να μαθη αφορμες το βολη σε τροπι, οπς
να φληρησιτε κιο ητας, κε να φληρηται τς αλ-
με το λαλημα τα, χληζετε να σπικάζι για να μαθη
καλα το κρη βολη τα κρητα, ελχος να παραβηλο-
γαι, κε να βαθιζέταζι κρητα, οπς ξερη, μονε να γνι-
ζετε κε να υπερέαχαι να μαθη, οσα έν ξερη. Αφορτο
τες ληπον αρσε σε μιαν αβρα την πηρησια πολημαθια
τε σοφς Δασκαλε τα, ακολεθσε τον ατέχον τροπο τα
Γήρονας, κε σ' ολγον κρη εφτακε να νιωθι κε ετος τα
χρή στο λαλημα τα, κιοση τον κρηγαν. Εσηρήαγε α-
φουτοτες, οπς επιασε να λαλησης να τραγάδες προτα.

επιτυχια. Τα εμπήρησε πολην ορα για το μενέθως τα
βολια, το μακρό τα ελάρη, τις κρες, τον κβαλαρι,
τα στήρητα, κε αλα μερη τα λαλημενα με τοση πο-
λημαθια, κε σοφη, οπς ο μαθητης απομνη με το
στομα ανήτο ηήροντας το Δασκαλοτα, κε βιβιοντας
με το νηπ, κε με τα ματια κλειμενα απο την κρηνη
τη χारा, οσα ο Δαλητης ερητηριζε εη κη εως τον.
Απαινο σε τατο αρχήρησε κιο Γήρονας να εκοημάζι
το βολητα, κεχοντας πως κρη το βρα. Πλοστηρη
οριζι, τοσο μεδωκα, τοσο γλκή, κια μεσικα ελαδι-
σε, οπς Δασκαλος και μαθητης εεπρήσαν. Η πρήρη-
ση τς αναγρσε ν' απορασησιν να παν για να τον
ήεν, κε να τον κατατήρησιν στο γλκήα τα, για να
μφορησιν να καταλαβιν την τεχνητα. Ο Γήρονας τς
εεχθηκε με μεγάλη χारा, εη νιους ξεχρήστη ηήο-
ληψη κε σβας προς το σοφο λαλητη, κε εηδασκαλο τα
Γήρονας. Η ειο φλη σαν αποθεκαν τα βολια τς,
κε τα χारा τα, επάρακαλεσαν το Γήρονι ν' ακολή-
θηρη το λαλημα τα, ο σπης έν εχασμερησε να τς
φληρητηρη. Αλα ποσο έν επαραξενήθηκαν η ειο φη-
γλκια, κε ποσον αγονι εεκήμασαν οσο να κρητησιν τα
ετηρηταρη κρητο κιαλο μακη, με καταμπαλομενο σκε-
πασμο, με μήσον κβαλαρη, κε μιση νορα! Κε ποσο
έν αράζαν παλη, αντα τον εεκήθηκαν να λαλαι εη-
λος χαιρη μεσηρης! Ο Γήρονας ο στοσο ελαδις αρμο-
νηστατα μολα αυτα τα ψεγάα τα βολια τα, κε την
εμαθια τα. Η φλη, οπς εστοχαζέταν ανήματο, πα-
ρομια ειωθαν απο τατο, εκληγαν τα ματια για
να μη γλκην κρητα οπς έν τς εχόραγαν στο νη, κε
ν' απολαβήσιν την ηήον, πς αγρήκων με τ' αφτι

ΜΙΚΡΗ ΟΡΜΗΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΑ ΓΡΑΜΑΤΑ, ΚΕ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΗΣ ΡΟΜΕΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ.

Η κοινή τρῆρα ψῶφια πρέπη νὰ ἔχῃε στὸ Ἀλφάβητο τῆς γλώσσας, ὅπως κρινόμεν· γιὰτὴ τῶσα χρῆμαζετε σοῦσι, γιὰ νὰ παραστήσῃς ὅλως τῆς στῆχμας τῆς φωνῆς, καὶ νῆν·

α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, φ, λ, ψ, κ.

Τὰ πέντε ἀπὸ ταῦτα ονομαζόμεναι φωνήεντα, γιὰτὴ προφοροῦνται καὶ μοναχὰ καὶν φωνὴ ἀκέραια, ἐνῶς νὰ χρῆμαζετε βοήθια ἀπὸ ἀλο ψήφῃ καὶ νῆν·

α, ε, η, ο, κ.

Τὰ ἑκατὸτα ονομαζόμεναι σύμφωνα, γιὰτὴ ἀπατα τῶς νῆν βοήθια, καὶ χρῆμαζετε βοήθια ἀπὸ φωνήεντο γιὰ νὰ παραστήσῃς φωνὴ ἀκέραια, καὶ νῆν·

β, γ, δ, ε, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.

Τὸ ι, ἀπὸ λογικὴ μνήμη ἀκούοι, καὶ μοναχὸ πῶς εἰν προφέρετε, μόνε χρῆσημεῖν γιὰ νὰ σχηματίζετε ἡ ἐρρωγγες.

Ἡ δὲ τρῆρα νῆν φωνὴ ἀκέραια σημανμένη ἀπὸ διο φωνῆς, ὅτι τῆς προφέρεται σ' ἐναν κέρο, σὲ τρῶπο ὅπως ἀκρωῖται ἐν διο, ἐνῶς νὰ καίμεν, πῶσα μια φωνὴ μοναχὰ. Ἀφ' ὧς νῆν εἰναι αἱ, αἰ, οἰ, εἰ, ια, ιε, ιη, ιο, ικ.

Τῆς ἐρρωγγῆς μπόρμε νὰ τῆς μέρωσῃς σὲ διο τῶς ὅπως ἀκούεται ἐνῶς τῆς πρῶτης πρῶτος· αἱ, αἰ, ια, ιε

γιὰτὴ σὲ τῶς τῆς πρῶτης πρῶτος ἐν διο φωνῆς, καὶ ὅς στες λέξεις, Αἶτος, Ἀλφάβητο, πέπαι, ἀλφίμη, λεί, ἐλφίση, ρόδο, ὄισα, ἀκ, ἀκ, κῶα.

Καὶ κατὰχρηστικῆς τῆς ἀλφῆς πέντε, ια, ιε, ιη, ιο, ικ, γιὰτὴ σὲ τῶς τῆς, ἐν ὁρῶνται φωνῇ, μόνε ἄρρητη μὴ μὴ μὴ γιὰ νὰ καὶν μαλακώτερο τὸ φωνήεντο, ὅπως ἀκούεται, καθὼς στες λέξεις, πέπαι, πῶς, αἶψι, ἐκλῖο, φῶμιν, καὶ τλ.

Ἡ Γλῶσσα μας στὸ ἀνακατομία τῆς με ξένες γλῶσσας, ἐπὶ καὶ ξένες φωνῆς, τῆς ὅπως γιὰ νὰ τῆς χρῆσθῃμε· ἀλλὰ χρῆμαζετε νὰ αὐτῶν ὅπως διο ἡ τρῆρα ψῶφια ἀπὸ το ἀλφάβητο μας, ἐνῶς ἐσηγήσαμεν γιὰ τῆς πρῶτης στες. Ἀφ' ὧς νῆν πέντε· ιτ, γγ, μπ, τζ, ντ, καθὼς στες λέξεις· μπαλα, μπαρμῆ, οἶτας, τζήτω; γγῶντες, ντῶντας.

Ὅσες φωνῆς ληπὸν μπόρμεν στὴ γλῶσσα μας φτάνει νὰ γραφῶν με τὰ ἑκατὸτα τρῆρα γράμματα τὰ ἀλφάβητα μας. Καὶ ἀκολουθῶς ὅλες αἵτε ἡ φωνῆς ἔχον τὰ παραστατικά· τῶς σημάδια, ἡ ἀπὸ εἰν ψῶφῃ μόνε, ἡ ἀπὸ διο, ἡ καὶ πρῶτος. Ἀφ' ὧς τὰ ψῶφια, τὰ παραστατικά σημάδια καὶ φωνῆς σὲ μια λέξη βάλμεν, καὶ ἀρῶσῃς κατὰ τῆς τζῆ, ὅτι ἐρχετο τὸ καθένα, γράφον, καὶ παραστήν κατὰ ἀφ' ὧς τὴ λέξη κατὰ πῶς τῆς προφέρεται ὅλα.

Ὅπως παρῶς ἀρῶσῃς ἀφ' ὧς τὸν ψῶφον, ὅτι παραστήν ἀπὸ μια φωνῇ, καὶ ἐνῶς καὶ ταχέως γραψίμο; ἡ τῆς ὁρθογράφῃς, στὴ γλῶσσα μας. Καὶ ὁρθογράφῃς ἐκ' ὧς, ὅτι δέχομε, αὐτὰ βάλμεν στὸ γράψιμο· τῶς παραστατικά σημάδια τὸν φωνῆς, ὅπως ἐκ' ὧς λέξη. Καὶ πρῶτος, ἡ ἀλο ψῶφῃ ἀπὸ τὸ βάλμεν, ἡ ὁλοκλήρως ἀπὸ τὰ χρῆμαζόμενα σὲ καθὲ λέξη καὶν τὸ γράψιμο ἐρρωγγῆς, ὅπως ἀκούεται, αἱ, αἰ, ια, ιε, ιη, ιο, ικ.